

Sygn. akt XXV C 2122/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2021 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Gal

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Nawrocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2021 roku w Warszawie

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko Bankowi (...) S.A. w W.

przy udziale po stronie powodowej interwenienta ubocznego T. B.

o zapłatę

orzeka:

1. Oddała powództwo,
2. Ustala, że pozwana wygrała niniejszą sprawę w całości, pozostawiając wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt XXV C 2122/20

UZASADNIENIE

Powódka **M. B.** pozwem z dnia 9 czerwca 2020 r. (data nadania – k. 104), skierowanym przeciwko pozwanemu **Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W.** wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 256.159,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 20 listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego jeśli zostaną poniesione, według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od daty uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że na podstawie umowy z dnia 31 grudnia 2013 r. jest posiadaczem konta bankowego w pozwanym banku o numerze: (...). Podała, że na podstawie umowy darowizny z dnia 15 czerwca 2014 r., która została zgłoszona do Urzędu Skarbowego, jej ojciec T. B. wpłacił na jej konto łączną kwotę 430.000 zł. Następnie, w lipcu 2014 r. na podstawie postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej W. M. w W. z dnia 4 lipca 2014 r., sygn. 6 Ds. (...) dokonano blokady na okres trzech miesięcy znajdującej się na rachunku powódki kwoty 256.159,43 zł.

Powódka podniosła, że pomimo uchylecia blokady jej środków postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 31 października 2014 r., jej konto nadal pozostawało zablokowane przez bank. W związku z powyższym, w dniu 19 listopada 2014 r. powódka złożyła do pozwanego banku wezwanie do odblokowania środków, jak również zawiadomiła sąd i prokuraturę, która poinformowała ją, że blokada upadła i działania w zakresie udostępnienia środków leżą w gestii banku.

Następnie powódka wskazała, że w piśmie pozwanego z dnia 25 listopada 2019 r. została poinformowana, że blokada w związku z uchynieniem postanowienia prokuratury została zdjęta, jednak środki z jej rachunku w zakresie kwoty 256.159,43 zł zostały wyksięgowane, z uwagi na to, że środki zaksięgowane na jej rachunku stanowią bezprawną korzyść, którą uzyskała ona w związku z błędnie wykonanym ciągiem przelewów w dniu 24 i 30 czerwca 2014 r. pomiędzy rachunkami prowadzonymi przez bank na rzecz osób trzecich oraz rachunkiem powódki. Bank poinformował ją także, że w dniu 8 lipca 2014 r. dokonał on korekty na rachunku bankowym, z którego środki zostały wyksięgowane, wskazując przy tym jako podstawę swoich działań § 22 ust. 2 regulaminu banku.

W ocenie powódki wyksięgowanie środków z jej rachunku było nieuprawnione i stanowiło bezprawne przywłaszczenie przez bank należących do niej pieniędzy, zaś argumenty banku są niespójne i pozbawione logiki. Zdaniem powódki, bank nie miał podstaw do podjęcia takich działań również na podstawie przywołanego przepisu regulaminu. Podniosła ona, że wszelkie próby polubownego rozwiązania sporu nie odniosły skutku i bank nie zmienił swojego stanowiska (pozew – k. 3-8).

Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu przyznał, że powódka jest posiadaczem rachunku bankowego w pozwanym banku, jak również to, że na rachunku tym doszło do zaksięgowania kwoty 256.159,43 zł. Niemniej jednak pozwany podniósł, że zaksięgowanie w/w kwoty związane było z błędnie wykonanym ciągiem przelewów. Środki te były bowiem pierwotnie zgromadzone na rachunku bankowym spółki (...) Sp. z o. o., w której ojciec powódki T. B. pełnił funkcję Prezesa Zarządu. Pozwany podkreślił, że na skutek braku uzyskania absolutorium na Zwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników spółki, T. B. utracił swój mandat. Utracił on zatem również uprawnienie do dokonywania jakichkolwiek operacji finansowych na rachunku spółki. Pomimo tego jednak, ojciec powódki w dniach 20-24 czerwca 2014 r. za pośrednictwem platformy elektronicznej (...) zrealizował szereg przelewów z rachunku spółki na swoje prywatne konto w łącznej kwocie 512.318,87 zł, a następnie z tych środków dokonał przelewu kwoty 256.159,43 zł na rachunek córki – powódki M. B., zaś celem niejako usankcjonowania tej czynności, zawarł z nią umowę darowizny.

Pozwany podał, że po zidentyfikowaniu ciągu nieprawidłowych operacji dokonanych przez T. B. na rachunkach spółki i powódki, bank niezwłocznie dokonał blokady środków na rachunku powódki, a w dniu 3 lipca 2014 r. skierował do prokuratury zawiadomienie o blokadzie środków i podejrzeniu popełnienia przestępstwa (co również uczynił pełnomocnik spółki (...) Sp. z o.o.). Podał, że wprawdzie postępowanie to zostało umorzone, jednak przed Sądem Okręgowym w Warszawie z subsydiarnego aktu oskarżenia toczy się obecnie postępowanie przeciwko T. B. pod sygn. akt XVIII 21/17.

Bank podniósł, że po upadku blokady środków na rachunku powódki dokonał on operacji wyksięgowania spornej kwoty z jej rachunku i ponownie zaksięgowal je na rachunku właściciela – (...) Sp. z o.o.

Zdaniem pozwanego, kwestia braku uprawnień T. B. do dokonania przedmiotowych operacji ma kluczowe znaczenie w kontekście oceny w/w działania banku. Powołał się on w tym zakresie na art. 202 § 1 k.s.h., podkreślając, że zgodnie z tą regulacją, T. B. stracił mandat w dniu 20 czerwca 2014 r., a tym samym utracił prawo do reprezentowania spółki i dysponowania środkami zgromadzonymi na jej rachunkach bankowych.

W związku z powyższym, bank wskazał, że z uwagi na brak umocowania T. B., kwoty przelane przez niego z rachunku bankowego spółki na jego rachunek osobisty, a następnie zaksięgowane na rachunku powódki, traktować należy jako świadczenie nienależne w rozumieniu art. 410 k.c. w zw. z art. 405 i in. k.c.

Ponadto, pozwany podniósł, że zgodnie z art. 725 k.c., posiadacz rachunku bankowego może przechowywać na nim i dokonywać rozliczeń tylko co do jego środków pieniężnych, a nie środków, które mu nie przysługują i zostały jedynie

błędnie zaksięgowane. Bank, realizując obowiązek nałożony przez niego w art. 50 ust. 2 prawa bankowego, dokonał korekty na rachunku powódki, poprzez wyksięgowanie z niego środków, co do których nie była ona uprawniona.

W ocenie banku powódka nie była właścicielem środków, których zwrotu aktualnie się domaga, zaś kwota stanowiąca przedmiot postępowania została jedynie zaksięgowana na jej rachunku ze względu na wadliwości stricte techniczne, systemowe, których źródłem było nieuprawnione zlecenie dotyczące majątku (...) Sp. z o.o. złożone przez ojca powódki w ramach „luki operacyjnej”, powstałej z przyczyn technicznych, niezależnych od banku.

Co więcej, podał, że na podstawie art. 109 ust. 1 i 2 prawa bankowego, strony postępowania obowiązywał Regulamin ogólnego otwierania i prowadzenia rachunków bankowych dla osób fizycznych w banku, który w § 22 ust. 2 uregulował uprawnienia banku w sytuacji dokonania błędnego lub niezgodnego z dyspozycją zapisu księgowanego na rachunku bankowym i na podstawie którego bank był uprawniony do dokonania korekty bez obowiązku uzyskania odrębnej dyspozycji lub zgody powódki jako posiadacza rachunku.

Bank podniósł także, że w jego ocenie całokształt okoliczności sprawy uzasadniał podejrzenie, że działalność banku może być wykorzystana dla celów mających związek z przestępstwem, w związku z czym bank dokonując blokady środków i kierując zawiadomienie do prokuratury zastosował tryb przewidziany w art. 106a prawa bankowego. W wyniku zastosowania w/w przepisu, bank, działający w dobrej wierze, nie ponosi natomiast odpowiedzialności za szkodę, która może wyniknąć z wykonania w dobrej wierze powyższych obowiązków.

Zdaniem pozwanego banku, roszczenie powódki dochodzone w niniejszym postępowaniu zakwalifikować należy jako nadużycie prawa podmiotowego (art. 5 k.c.). Okoliczności sprawy wskazują bowiem na to, że postępowanie powódki stoi w sprzeczności z zasadami moralności, słuszności, uczciwości, przyzwoitości i godziwości.

Pozwany podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia powódki z uwagi na upływ dwuletniego terminu przedawnienia przewidzianego dla roszczeń ze stosunku rachunku bankowego. (odpowiedź na pozew – k. 131-148)

Na wniosek strony pozwanej Sąd w trybie art. 84 k.c. zawiadomił (...) Sp. z o.o. jako podmiot przypozywany o wyznaczonym terminie rozprawy oraz doręczył mu odpis pozwu, celem ewentualnego wstąpienia spółki do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego. (pkt 5 zarządzenia z dnia 14.09.2020 r. – k. 156) Podmiot ten nie zgłosił udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego.

Powódka w piśmie z dnia 6 października 2020 r. (data nadania – k. 176) podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. Powódka zaprzeczyła twierdzeniom pozwanego co do tego, aby T. B. dokonał ciągu nieprawidłowych operacji na rachunkach bankowych (...) Sp. z o.o. oraz aby utracił uprawnienie do reprezentowania spółki. Podniosła, że okoliczności te nie zostały przez bank wykazane. Ponadto, wskazała, że przelewy dokonane na jej konto zostały przez bank autoryzowane zgodnie z § 67 ust. 2 i 3 regulaminu, a nawet gdyby doszło do błędu uzasadniającego zastosowanie § 22 ust. 2 regulaminu, to bank powinien przywrócić stan sprzed błędu natychmiast, a nie dopiero po kilku miesiącach.

Powódka zakwestionowała także, aby umowa darowizny zawarta przez nią z jej ojcem była umową pozorną. Powołała się przy tym m.in. na analogiczną umowę darowizny zawartą przez ojca z jej siostrą K. B., z tym, że opiekującą na kwotę 570.000 zł, jak również na to, że bank zablokował także środki w tożsamej kwocie 256.159,43 zł na rachunku jej siostry. W ocenie powódki, bank nie udowodnił w jaki sposób ustalił, jaki był obieg kwestionowanych środków oraz dla czego kwotę 512.318,86 zł podzielił na pół i wyksięgował z konta powódki i jej siostry takie same kwoty.

Co więcej, powódka podniosła, że bank nie wyjaśnił na czym miałyby polegać zarzucany „błąd techniczny i systemowy” czy „luka operacyjna”.

Powódka zakwestionowała również pozostałe zarzuty podnoszone przez pozwanego. (pismo powódki z dnia 06.10.2020 r. – k. 171-174)

Powódka w piśmie z dnia 20 października 2020 r. (data nadania – k. 184) podniosła, że bieg terminu przedawnienia został przerwany przez skierowanie przez nią zawezwania pozwanego do próby ugodowej. (pismo z dnia 20.10.2020 r. – k. 181-182)

Pozwany bank w piśmie z dnia 9 listopada 2020 r. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. (pismo pozwanego z dnia 09.11.2020 r. – k. 190-191)

Na wniosek powódki Sąd zarządził doręczenie w trybie art. 84 k.p.c. T. B. jako przypożwanemu odpis pisma powódki z dnia 6 października 2020 r. i zawiadomił go o terminie rozprawy. (pkt 1 zarządzenia z dnia 18.11.2020 r. – k. 194)

T. B. w piśmie z dnia 1 marca 2021 r. zgłosił w sprawie interwencję uboczną po stronie powodowej.

Interwenient uboczny wskazał, iż bank bezprawnie wyksięgował z konta powódki w dniu 25 listopada 2014 r. kwotę 256.159,43 zł, albowiem kwotę tę interwenient uboczny przekazał powódce w wykonaniu umowy darowizny, podkreślając, że posiadał umocowanie do reprezentacji spółki i tym samym do dokonywania poleceń przelewu z rachunku spółki (k. 270 - 273).

Pozwany zgłosił opozycję przeciwko w/w interwencji ubocznej (k. 306 i nast.).

Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2021 r. Sąd oddalił w/w opozycję (k. 339).

Interwenient uboczny podtrzymał stanowiska w sprawie w pismach z dnia 26 kwietnia 2021 r. (k. 347 i nast.), z dnia 6 września 2021 r. (k. 472 i nast.), z dnia 4 października 2021 r. (k. 433 i nast.) i z dnia 2 listopada 2021 r. (k. 508 i nast.).

Pozwany podtrzymał stanowisko w piśmie z dnia 30 czerwca 2021 r. (k. 449 i nast.), z dnia 11 sierpnia 2021 r. (k. 462 i nast.).

Powódka podtrzymała stanowisko w piśmie z dnia 14 lipca 2021 r. (k. 458 i nast.).

Strony podtrzymały stanowiska na rozprawie w dniu 22 listopada 2021 roku.

Na podstawie przedstawionego materiału dowodowego, a w szczególności na podstawie: umowy rachunków bankowych oraz karty debetowej z dnia 31.12.2013 r. – k. 10-11, Regulaminu Ogólnego Otwierania i Prowadzenia Rachunków Bankowych dla Osób Fizycznych w Banku – k. 48, umowy darowizny – k. 12, pisma spółki (...) Sp. z o.o. – k. 152, oświadczenie pracownika banku – k. 153, potwierdzenie operacji – k. 223 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, wyciągu z transakcji na rachunku nr (...) – k. 15-17, listy transakcji na rachunku powódki – k. 125-126v, skargi – k. 57, pisma z dnia 9.10.2014 r. – k. 61, postanowienia z dnia 30 września 2014 r. – k. 27, zażalenia – k. 29-30, postanowienia z 31.10.2014 r. – k. 32, pisma z dnia 14.11.2014 r. – k. 34, k. 37, k. 38, pisma z dnia 17.11.2014 r. – k. 42, potwierdzenia wykonania operacji – k. 45, pisma banku z dnia 25.11.2014 r. – k. 41, wezwania do zapłaty – k. 62, zgłoszenia – k. 13-14v, pisma z dnia 10.01.2015 r. – k.65, pismo z dnia 29.01.2015 r. – k. 66, k. 67, pismo z dnia 19.02.2015 r. – k. 68, ostatecznego wezwania do zapłaty – k. 69-70, pismo banku z dnia 14.08.2015 r. – k. 71, wniosku o zawezwanie do próby ugodowej – k. 1-1v dołączonych akt sygn. I Co 1300/16, protokół z rozprawy z dnia 12.12.2017 r. – k. 54 dołączonych akt sygn. I Co 1300/16, postanowienia z dnia 07.12.2016 r. – k. 76-79v, k. 1062-1068 dołączonych akt sygn. 6 Ds. (...) umowy spółki – k. 23-30 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, protokołu Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników spółki (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. z dnia 20 czerwca 2014 r. – k. 40-43 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, potwierdzenia przelewów – k. 31-32 dołączonych akt sygn.. 6 Ds. (...), zawiadomienia o blokadzie środków i podejrzeniu popełnienia przestępstwa – k. 1-3 dołączonych akt sygn. 6 Ds. (...), zawiadomienia – k. 20 dołączonych akt sygn. 6 Ds. (...), postanowienia o wszczęciu śledztwa – k. 42 dołączonych akt sygn. 6 Ds. (...), postanowienia z dnia 04.07.2014 r. – k. 18-19 akt sądowych, k. 44-45 dołączonych akt sygn. 6 Ds. (...), zażalenie - k. 20, postanowienie z dnia 1.10.2014 r. - k. 25 dołączonych akt sygn. 6 Ds. (...), pisma z dnia 09.07.2014 r. – k. 105 dołączonych akt sygn. 6 Ds. (...), pisma z dnia 7.07.2014 r. – k. 227-228 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17), subsydiarnego akt

oskarżenia – k. 1-16 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, postanowienia z dnia 29.03.2017 r. – k. 266, uzasadnienie – k. 267-278 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, pisma z dnia 21.06.2017 r. – k. 321 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, postanowienia z dnia 01.04.2019 r. – k. 957-961 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, umowy o prowadzenie pełnej księgowości – k. 711-717 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, pełnomocnictwa – k. 718 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, uchwały nr 7/2011 z 15.04.2011 r. – błękitny segregator, załącznik do PR 6 Ds. (...) (K 21/17), kontraktu menedżerskiego – k. 176-181 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, umowy o pracę – k. 39 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, uchwały nr 6 – błękitny segregator - załącznik do PR 6 Ds. (...) (K 21/17, pisma z dnia 5 sierpnia 2014 r. – k. 194-195 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, potwierdzenie odbioru – k. 197 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, wypowiedzenia umowy – k. 724-725 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, rozwiązania umowy o pracę – k. 408 dołączonych akt sygn. 6 Ds. (...)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 19 października 2006 r. T. B., Z. Ł. i K. S. zawarli umowę spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą (...) Sp. z o.o. W umowie tej T. B. wybrany został na Prezesa Zarządu spółki (§ 28). Zgodnie z § 21 ust. 1 umowy spółki, do kompetencji zarządu należało m.in. prowadzenie gospodarki i rachunkowości spółki oraz składanie oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych spółki, przy czym w myśl § 23 umowy do składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych spółki oraz podpisywania w imieniu spółki upoważniony jest każdy członek zarządu, działając samodzielnie. W myśl § 25 umowy, rokiem obrotowym jest rok kalendarzowy (umowa spółki – k. 23-30 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17).

T. B. pełnił funkcję Prezesa Zarządu spółki nieprzerwanie od daty jej zawiązania (19 października 2006 r.) (odpis pełny (...) Sp. z o.o. – znany Sądowi z urzędu).

W dniu 10 stycznia 2007 r. (...) Sp. z o.o., w związku z zawartą w dniu 10 stycznia 2007 r. między (...) Sp. z o.o. a (...) S. z o.o., reprezentowaną przez W. S., umową o prowadzenie pełnej księgowości, udzieliła W. S. pełnomocnictwa do reprezentowania spółki przed organami podatkowymi, Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, Urzędem Pracy, Inspekcją Pracy, Urzędem Statystycznym, organami samorządu terytorialnego itd., we wszystkich sprawach związanych z prowadzoną przez spółkę działalnością gospodarczą, a w szczególności w sprawach związanych z bieżącym rozliczaniem należności podatkowych, do podpisywania deklaracji podatkowych, zgłoszeniowych, rozliczeniowych, do składania oświadczeń i wyjaśnień, do udziału w trakcie kontroli, do podejmowania czynności w postępowaniu podatkowym, kontrolnym i wyjaśniającym, do wglądu w akta kontrolne, wymiarowe itp. oraz do sporządzania pism, odwołań i wyjaśnień (umowa o prowadzenie pełnej księgowości – k. 711-717 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, pełnomocnictwo – k. 718 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17).

Uchwałą nr 7/2011 z dnia 15 kwietnia 2011 r. Zgromadzenie Wspólników spółki udzieliło W. S. – doradcy podatkowemu, pełnomocnictwa do reprezentowania spółki przy zawieraniu umów między spółką a członkami Zarządu spółki. Pełnomocnictwo było ważne do odwołania (uchwała nr 7/2011 z 15.04.2011 r. – k. błękitny segregator, załącznik do PR 6 Ds. (...) (K 21/17).

Na podstawie kontraktu menedżerskiego z dnia 16 kwietnia 2011 r., spółka (...) Sp. z o.o. reprezentowana przez W. S. powierzyła T. B. jako menedżerowi zarządzanie przedsiębiorstwem spółki w okresie do dnia 31 grudnia 2025 r. (§ 2 ust. 1). W § 2 ust. 2 kontraktu wskazano, że z uwagi na fakt, że w dniu jego podpisania, menedżer pełni funkcję Prezesa (członka) Zarządu spółki, strony zgodnie oświadczyły, że na potrzeby niniejszego kontraktu, że odwołanie menedżera z funkcji Prezesa (członka) Zarządu, upływ kadencji Prezesa (członka) Zarządu lub wygaśnięcie mandatu Prezesa (członka) Zarządu nie powoduje rozwiązania niniejszej umowy, zaś w ust. 3 wskazano, że menedżer przyjmuje zarząd przedsiębiorstwem spółki na warunkach określonych w umowie, a w przypadku jego odwołania z funkcji Prezesa (członka) Zarządu, upływu kadencji Prezesa (członka) Zarządu lub i nie powołania go na kolejną kadencję lub w przypadku wygaśnięcia jego mandatu, warunki zarządu przedsiębiorstwem spółki pozostają bez zmian.

W § 3 ust. 2 kontraktu wskazano, że do obowiązków menedżera należy w szczególności: prowadzenie spraw spółki przez zarządzanie jej majątkiem i zasobami ludzkimi, reprezentowanie spółki na zewnątrz, organizowanie

(koordynowanie) prac zarządu zgodnie z celami i planami działalności spółki oraz uczestniczenie w jego posiedzeniach, realizowanie strategii rozwoju spółki zatwierdzonej przez Walne Zgromadzenie.

W myśl § 7 kontraktu, menedżer w okresie jego obowiązywania ma prawo do stałego wynagrodzenia podstawowego wypłacanego miesięcznie z dołu wg oddzielnej umowy, premii z tytułu rocznego zysku spółki, premii z tytułu udziału w kontraktach zawartych, obsługiwanych lub realizowanych przez spółkę, obligacji zamiennych (kontrakt menedżerski – k. 176-181 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17).

W dniu 1 października 2011 r. między (...) Sp. z o.o. a T. B. zawarta została na czas nieokreślony umowa o pracę na stanowisku menadżera (na podstawie kontraktu menadżerskiego z dnia 16 kwietnia 2011 r.) w wymiarze ¼ etatu (umowa o pracę – k. 39 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17).

W dniu 31 grudnia 2013 r. M. B. – córka T. B., zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę rachunków bankowych oraz karty debetowej, na podstawie której bank otworzył dla niej indywidualny rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy w złotych oraz konto oszczędnościowe w złotych (§ 2 ust. 1 i 2) oraz wydał powódce kartę debetową (...) (§ 6 ust. 1). W myśl § 10 umowy, w sprawach nieuregulowanych w umowie stosuje się postanowienia Regulaminu i cennika usług (umowa rachunków bankowych oraz karty debetowej z dnia 31.12.2013 r. – k. 10-11).

W myśl § 22 ust. 2 Regulaminu Ogólnego Otwierania i Prowadzenia Rachunków Bankowych dla Osób Fizycznych w Banku, w przypadku stwierdzenia błędnego lub niezgodnego z dyspozycją zapisu księgowego na rachunku bankowym, bank dokonuje korekty bez obowiązku uzyskania odrębnej dyspozycji/zgody posiadacza rachunku i bez względu na czas, jaki upłynął od daty błędnego lub niezgodnego z dyspozycją zapisu księgowego (Regulamin Ogólnego Otwierania i Prowadzenia Rachunków Bankowych dla Osób Fizycznych w Banku – k. 48).

W dniu 15 czerwca 2014 r. między powódką jako obdarowaną, a jej ojcem T. B. jako darczyńcą zawarta została pisemna umowa darowizny, na podstawie której ojciec darował powódce kwotę 430.000 zł i zobowiązał się przekazać ją przelewem na konto bankowe nr (...) (umowa darowizny – k. 12).

W dniu 20 czerwca 2014 r. o godzinie 12:00 w siedzibie spółki (...) Sp. z o.o. odbyło się Zgromadzenie Wspólników spółki. Na Zgromadzeniu tym podjęta została uchwała w przedmiocie przyjęcia sprawozdania finansowego spółki za 2013 r., udzielenia absolutorium K. S. oraz nie udzieleniu absolutorium T. B.. Na Zgromadzeniu tym Przewodniczący stwierdził także, że zgodnie z art. 202 § 1 k.s.h. i z braku odmiennych postanowień umowy spółki, mandat Prezesa Zarządu T. B. wygasa z dniem Zgromadzenia (20 czerwca 2014 r.), tj. w dniu zatwierdzenia sprawozdania finansowego za 2013 r., o ile to wygaśnięcie nie nastąpiło już wcześniej, czyli w dniu zatwierdzenia sprawozdania za pierwszy pełny rok obrotowy, tj. za 2007 r. Jednocześnie, wobec sprzeciwu T. B. na rozszerzenie porządku obrad o punkt dotyczący powołania Prezesa Zarządu T. B. na kolejną kadencję, uchwała w tym przedmiocie nie została poddana pod głosowanie (protokół Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników spółki (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. z dnia 20 czerwca 2014 r. – k. 40-43 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17).

W piśmie skierowanym do (...) Bank S.A. w W., spółka (...) Sp. z o.o. poinformowała o tym, że w dniu 20 czerwca 2014 r. T. B. utracił mandat Prezesa i członka Zarządu spółki oraz zwróciła się do banku o uniemożliwienie T. B. z tym dniem dokonywania wypłat oraz innych operacji na rachunkach bankowych spółki prowadzonych w banku, w tym także uniemożliwienia dostępu do tych rachunków poprzez internet oraz poprzez inne kanały komunikacji, a także blokady wydanych T. B. kart bankowych. Pismo to wpłynęło do banku w dniu 20 czerwca 2014 r. (pismo spółki (...) Sp. z o.o. – k. 152 (k. 44 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17), oświadczenie pracownika banku – k. 153, oświadczenia – k. 464 - 466).

Pracownik banku nie wykonał częściowo prawidłowo swoich obowiązków i nie zablokował dostępu T. B. do rachunku bankowego spółki za pośrednictwem platformy internetowej. (protokół zawierający zeznania świadka R. W. złożone w sprawie XVIII K 21/17 – k. 363 i nast. akt sprawy XVIII K 21/17)

W dniu 20 czerwca 2014 r. T. B. dokonał wypłaty kartą z bankomatu z rachunku (...) Sp. z o.o. kwoty 4.000 zł (potwierdzenie operacji – k. 223 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17).

Następnie, w dniu 24 czerwca 2014 r. w W., T. B. za pośrednictwem platformy internetowej (...) dokonał przelewów kwoty 150.000 zł oraz 362.318,97 zł z rachunku spółki (...) Sp. z o.o. nr (...) na swój rachunek bankowy nr (...) (potwierdzenia przelewów – k. 31-32 dołączonych akt sygn.. 6 Ds. (...)).

W dniu 30 czerwca 2014 r. T. B. ze swojego rachunku bankowego dokonał na rachunek bankowy powódki nr (...) czterdziestu trzech przelewów, każdy po 10.000 zł, każdorazowo tytułując przelew jako „darowizna” (wyciąg z transakcji na rachunku nr (...) – k. 15-17).

W okresie od 23 czerwca 2014 r. do 8 lipca 2014 r. powódka M. B. dokonywała szeregu transakcji na rachunku nr (...). Po dokonaniu w dniu 30 czerwca 2014 r. przelewów przez jej ojca na łączną kwotę 430.000 zł, w dniu 30 czerwca 2014 r. powódka przelała kwotę 459.000 zł na lokatę nr (...). W dniu 1 lipca 2014 r. powódka złożyła dyspozycję wypłaty kwoty 459.000 zł z powrotem na jej rachunek bieżący. Następnie, w tym samym dniu powódka przelała kwotę 459.334 zł na lokatę nr (...), po czym w dniu 2 lipca 2014 r. złożyła dyspozycję zwrotu środków z lokaty na rachunek bieżący. Po tym czasie powódka dokonywała drobnych wypłat z rachunku tytułem płatności kartą, zaś w dniu 8 lipca 2014 r. poleciła przelanie kwoty 200.000 zł na lokatę nr (...) (lista transakcji na rachunku powódki – k. 125-126v).

Po powzięciu przez pozwany bank informacji o nieuprawnionym elektronicznym dostępie T. B. do rachunku spółki (...) Sp. z o.o. i dokonania z niego ciągu przelewów, w dniu 3 lipca 2014 r. (...) Bank S.A. złożył do Prokuratury Rejonowej W.-M. w W. zawiadomienie o blokadzie środków: na rachunku nr (...) prowadzonym na rzecz K. B. kwoty 256.159,43 zł oraz na rachunku nr (...) prowadzonym na rzecz M. B. kwoty 256.159,43 zł w związku z uzasadnionym podejrzeniem popełnienia przestępstwa (zawiadomienie o blokadzie środków i podejrzeniu popełnienia przestępstwa – k. 1-3 dołączonych akt sygn. 6 Ds. (...)).

Zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa złożyła również w dniu 3 lipca 2014 r. spółka (...) Sp. z o.o. (zawiadomienie – k. 20 dołączonych akt sygn. 6 Ds. (...)).

Postanowieniem z dnia 4 lipca 2014 r. prokurator postanowił o wszczęciu postępowania w sprawie przywłaszczenia w dniu 24 czerwca 2014 r. w W. pieniędzy w kwotach 150.000 zł i 362.318,87 zł należących do (...) Sp. z o.o. poprzez dokonanie ich przelewów za pośrednictwem bankowości elektronicznej z rachunku spółki na rachunek o nr (...) należący do T. B., powodując łączną szkodę w wysokości 512.318,87 zł, stanowiących mienie znacznej wartości, tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Postępowanie przygotowawcze prowadzono pod sygnaturą akt 6 Ds. (...) (postanowienie o wszczęciu śledztwa – k. 42 dołączonych akt sygn. 6 Ds. (...)).

Postanowieniem z dnia 4 lipca 2014 r. wydanym w sprawie sygn. 6 Ds. (...), zablokowano na okres 3 miesięcy licząc od 02 lipca 2014 r. na rachunku nr (...) prowadzonym na rzecz M. B. kwoty 256.159,43 zł i na rachunku nr (...) prowadzonym na rzecz K. B. kwoty 256.159,43 zł, co do których zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. Zażalenie wniesione przez powódkę na to postanowienie nie zostało uwzględnione. (postanowienie z dnia 04.07.2014 r. – k. 18-19 akt sądowych, k. 44-45 akt sygn. 6 Ds. (...), zażalenie - k. 20, postanowienie z dnia 1.10.2014 r. - k. 25 sygn. 6 Ds. 1136/14/VI).

Zgodnie z w/w postanowieniem Bank dokonał blokady środków na rachunku powódki. (okoliczność bezsporna, pismo z dnia 09.07.2014 r. – k. 105 dołączonych akt sygn. 6 Ds. (...))

Pismem z dnia 7 lipca 2014 r. (...) Sp. z o.o., wezwwała (...) Bank S.A. do zwrotu kwoty 512.318,67 zł, która została przelana łącznie przez T. B. z rachunku spółki prowadzonego w banku, przez osobę nieuprawnioną, wskazując, że wezwanie to dotyczy kwot, które bezspornie zostały przelane po dokonaniu blokady rachunku. (pismo z dnia 7.07.2014 r. – k. 227-228 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17)

Uchwałą nr 6 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 17 lipca 2014 r. odwołano dotychczasowego pełnomocnika spółki, o którym mowa w art. 210 k.s.h., W. S. (§ 1) i powołano nowego pełnomocnika spółki zgodnie z art. 210 k.s.h. Z. Ł. (uchwała nr 6 – błękitny segregator - załącznik do PR 6 Ds. (...)) (K 21/17).

W piśmie z dnia 5 sierpnia 2014 r. skierowanym do (...) Sp. z o.o. odmówiła potwierdzenia umowy z dnia 16 kwietnia 2011 r. zatytułowanej jako „kontrakt menedżerski”, albowiem zawierająca ją w imieniu spółki (...) działała z przekroczeniem umocowania. Pismo to zostało doręczone T. B. w dniu 21 sierpnia 2014 r. (pismo z dnia 5 sierpnia 2014 r. – k. 194-195 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17, potwierdzenie odbioru – k. 197 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17).

W dniu 1 września 2014 r. powódka złożyła skargę na nierzetelne działanie banku, w związku z blokadą środków na jej rachunku. W odpowiedzi na skargę powódki, w piśmie z dnia 9 października 2014 r. bank poinformował o dalszym utrzymywaniu blokady środków na jej rachunku (skarga – k. 57, pismo z dnia 9.10.2014 r. – k. 61).

Postanowieniem asesora Prokuratury Rejonowej W.-M. z dnia 30 września 2014 r., sygn. 6 Ds. (...), uznano za dowody rzeczowe pieniądze w kwocie 256.159,43 zł znajdujące się na rachunku bankowym o nr (...) prowadzonym na rzecz M. B. oraz pieniądze w tożsamej kwocie znajdujące się na rachunku prowadzonym na rzecz siostry powódki K. B., które do czasu prawomocnego zakończenia postępowania miały być przechowywane na w/w rachunkach bankowych (postanowienie z dnia 30 września 2014 r. – k. 27).

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez powódkę (i jej siostrę), w związku z czym postanowieniem z dnia 31 października 2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. uwzględnił zażalenie powódki i uchylił postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych (zażalenie – k. 29-30, postanowienie z 31.10.2014 r. – k. 32).

W związku z powyższym, pismem z dnia 14 listopada 2014 r. powódka zwróciła się do pozwanego banku z żądaniem natychmiastowego odblokowania jej konta. Powódka przekazała również w/w pismo do wiadomości Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa oraz Prokuratury Rejonowej W. –M. (pismo z dnia 14.11.2014 r. – k. 34, k. 37, k. 38).

Pismem z dnia 31 października 2014 r. (...) Sp. z o.o. wypowiedziała (...) Sp. z o.o. umowę z dnia 10 stycznia 2017 r., informując jednocześnie o wypowiedzeniu pełnomocnictwa udzielonego W. S. w zakresie wskazanym w art. 210 k.s.h. (wypowiedzenie umowy – k. 724-725 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17).

W piśmie z dnia 17 listopada 2014 r. Prokuratura Rejonowa W. –M. poinformowała powódkę, że w związku z upadkiem blokady środków na rachunku bankowym Prokurator nie może podjąć żadnych kroków w celu udostępnienia jej środków zgromadzonych na rachunku i jedynym podmiotem uprawnionym w tym zakresie się Bank (...) S.A. (pismo z dnia 17.11.2014 r. – k. 42).

W dniu 25 listopada 2014 r. pozwany bank dokonał wyksięgowania z rachunku powódki kwoty 256.159,43 zł, tytułem „nienależnych środków” (potwierdzenie wykonania operacji – k. 45).

Bank zwrócił na rachunek spółki (...) Sp. z o.o. kwotę 512.318,87 zł, pobraną z jej rachunku przez T. B. (zeznania świadka J. C. – k. 446, zeznania świadka Z. Ł. – k. 445 v.).

W piśmie z dnia 25 listopada 2014 r. bank poinformował powódkę, że w związku z uchyleniem postanowienia Prokuratury Rejonowej W. M. z dnia 6 listopada 2014 r., blokada środków w wysokości 256.159,43 zł została zdjęta. Jednocześnie bank poinformował powódkę, że w ocenie banku środki zaksięgowane na rachunku bankowym prowadzonym na jej rzecz, w związku z błędnie wykonanym ciągiem przelewów tych środków w dniach 24 i 30 czerwca 2014 r. pomiędzy rachunkami bankowymi prowadzonymi przez bank na rzecz osób trzecich i rachunkiem bankowym prowadzonym na jej rzecz stanowią bezpodstawną korzyść, uzyskaną przez powódkę kosztem banku. Wskazał, że w dniu 8 lipca 2014 r. dokonał on należytej korekty na rachunku bankowym, z którego środki te zostały wyksięgowane,

przywracając jego prawidłowe saldo oraz poinformował, że w dniu 25 listopada 2014 r. dokonano wyksięgowania z rachunku powódki nienależnych środków w wysokości 256.159,43 zł (pismo banku z dnia 25.11.2014 r. – k. 41).

W dniu 27 listopada 2014 r. powódka wezwała bank do zwrotu na jej rzecz kwoty 256.159,43 zł, wyksięgowanej z jej rachunku bankowego w dniu 25 listopada 2014 r., w terminie dwóch dni od doręczenia pisma (wezwanie do zapłaty – k. 62).

W dniu 5 grudnia 2014 r. powódka dokonała zgłoszenia w Urzędzie Skarbowym otrzymanej od ojca darowizny w kwocie 430.000 zł (zgłoszenie – k. 13-14v).

Powódka w dniu 10 stycznia 2015 r. skierowała pismo do Prezesa Zarządu Banku (...) S.A., w dniu 29 stycznia 2015 r. skierowała pismo do Przewodniczącego Rady Nadzorczej Banku (...) S.A. i do Prezesa Zarządu Banku (...) S.A., wskazując na niezgodność stanu środków na jej rachunku bankowym, nadużycia ze strony banku oraz wzywając do ugodowego rozwiązania tej sytuacji. Stanowisko banku pozostało jednak niezmiennie, o czym poinformowano powódkę w piśmie z dnia 19 lutego 2015 r. (pismo z dnia 10.01.2015 r. – k.65, pismo z dnia 29.01.2015 r. – k. 66, k. 67, pismo z dnia 19.02.2015 r. – k. 68).

Pismem z dnia 16 stycznia 2015 r. spółka (...) Sp. z o.o. rozwiązała umowę o pracę zawartą z T. B. w dniu 1 października 2011 r. z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę – k. 408 dołączonych akt sygn. 6 Ds. (...)).

W dniu 3 sierpnia 2015 r. powódka skierowała do pozwanego banku ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty wyksięgowanej kwoty 256.159,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami, w terminie dwóch dni od daty doręczenia pisma. Wezwanie to wpłynęło do banku w dniu 6 sierpnia 2015 r. W piśmie z dnia 14 sierpnia 2015 r. bank poinformował powódkę o niezmienności swojego stanowiska w sprawie (ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 69-70, pismo banku z dnia 14.08.2015 r. – k. 71).

W dniu 23 czerwca 2016 r. M. B. skierowała do Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. wniosek o zavezwanie (...) Bank S.A. do próby ugodowej w przedmiocie zawarcia ugody, na podstawie której bank miał zwrócić jej kwotę 256.159,43 zł wraz z odsetkami. Wobec odmowy pozwanego, do zawarcia ugody jednak nie doszło (wniosek o zavezwanie do próby ugodowej – k. 1-1v dołączonych akt sygn. I Co 1300/16, protokół z rozprawy z dnia 12.12.2017 r. – k. 54 dołączonych akt sygn. I Co 1300/16).

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2016r. prawomocnie umorzono śledztwo w sprawie sygn. 6 Ds. (...), wobec faktu, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego określonego w art. 284 § 1 k.k. (postanowienie z dnia 07.12.2016 r. – k. 76-79v, k. 1062-1068 dołączonych akt sygn. 6 Ds. (...)).

W dniu 19 stycznia 2017 r. (...) Sp. z o.o. wniosła do Sądu Okręgowego w Warszawie subsydiarny akt oskarżenia przeciwko T. B., oskarżając go o to, że:

1. W okresie od 20 stycznia 2011 r. do 30 kwietnia 2014 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie i L. P. doprowadził (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 58.284,90 zł poprzez zapłatę za usługi, które w rzeczywistości nie zostały wykonane na rzecz spółki, wprowadzając ją w błąd co do faktu wykonania tych usług na jej rzecz – tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
2. W okresie od 1 lutego 2011 r. do 13 grudnia 2013 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczył sobie towary nabyte ze środków (...) Sp. z o.o. na łączną kwotę 37.239,05 zł – tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
3. W okresie od 16 kwietnia 2011 r. w W., będąc obowiązany na podstawie umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą (...) Sp. z o.o., poprzez nadużycie udzielonych mu uprawnień, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie, usiłował wyrządzić spółce szkodę majątkową w wielkich rozmiarach

poprzez podpisanie w dniu 16 kwietnia 2011 r. z działającą rzekomo w imieniu tej spółki W. S. umowy zatytułowanej „Kontrakt menedżerski” pomiędzy nim a (...) Sp. z o.o., której wykonanie naraziłoby spółkę na szkodę w kwocie co najmniej 1.877.400,65 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na nieważność w/w umowy – tj. o czyn z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k.,

4. W dniu 20 czerwca 2014 r. przy ul. (...) w W., zabrał w celu przywłaszczenia gotówkę w kwocie 4.000 zł należącą do (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że korzystając z karty płatniczej należącej do tej spółki wypłacił powyższą kwotę w bankomacie z rachunku bankowego (...) Sp. z o.o. -- tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.,

5. W dniu 24 czerwca 2014 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru zabrał w celu przywłaszczenia mienie znacznej wartości w postaci pieniędzy należących do (...) Sp. z o.o. w łącznej kwocie 512.318,87 zł w ten sposób, że korzystając w sposób nieuprawniony z dostępu do rachunku bankowego spółki nr (...) dokonał przelewów należących do tej spółki pieniędzy w kwotach 150.000 zł i 362.318,97 zł na swój rachunek bankowy nr (...) – tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. art. 12 k.k. (subsydiarny akt oskarżenia – k. 1-16 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17).

Postanowieniem z dnia 29 marca 2017 r. wydanym w sprawie sygn. akt XVIII K 21/17, Sąd Okręgowy Warszawie umorzył postępowanie w zakresie zarzutów opisanych w pkt 1-4 subsydiarnego aktu oskarżenia, wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela (postanowienie z dnia 29.03.2017 r. – k. 266, uzasadnienie – k. 267-278 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17).

Pismem z dnia 21 czerwca 2017 r. (...) Bank S.A. przyłączył się do postępowania w sprawie XVIII K 21/17 w charakterze pokrzywdzonego i wniósł o orzeczenie w stosunku do oskarżonego T. B. obowiązku naprawienia bankowi szkody wyrządzonej czynem nr 5 (pismo z dnia 21.06.2017 r. – k. 321 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17)).

Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2019 r., postępowanie w sprawie sygn. XVIII K 21/17 zostało zawieszono, wobec zaistnienia długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej jego prowadzenie (brak zdolności procesowej spółki (...) Sp. z o.o.) (postanowienie z dnia 01.04.2019 r. – k. 957-961 dołączonych akt sygn. XVIII K 21/17).

Sąd dokonał następującej oceny dowodów:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie ustalono na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony do akt, jak również na podstawie dokumentów znajdujących się w dołączonych aktach o sygnaturach 6 Ds. (...), XVIII K 21/17 oraz I Co 1300/16, które to dokumenty Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy w sprawie.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd dokonał również w oparciu o zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, uznając relacje tych osób co do zasady za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, jako relacje spójne i logiczne, znajdujące potwierdzenie w w/ dowodach w postaci dokumentów. Należy podkreślić, iż powyższa ocena dowodów nie dotyczy tych fragmentów zeznań świadków, w których przedstawiali oni własne oceny i poglądy.

Tak samo Sąd ocenił zeznania powódki z wyjątkiem tej części, w której powódka zeznała, że przedmiotem spornej umowy darowizny była darowizna środków pieniężnych od obojga rodziców powódki. Ta relacja powódki pozostaje w sprzeczności z treścią przedstawionej umowy darowizny, zeznaniami świadka T. B., z których wynika jednoznacznie, iż darczyńcą był jedynie ojciec powódki. Należy dodać, iż sama powódka za pośrednictwem swojego pełnomocnika procesowego w mowie końcowej wskazała, iż darczyńcą był tylko ojciec powódki.

Sąd pominął wniosek interwenienta ubocznego niesamodzielnego o dopuszczenie dowodu z zeznań tego interwenienta jako świadka w części ponad okoliczności wskazane w postanowieniu Sądu dopuszczającym ten dowód (k. 443 v. – 444), uznając że przeprowadzenie tego dowodu nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Wynika to z oceny prawnej roszczenia powódki dokonanej poniżej przez Sąd.

Z tego samego względu Sąd pominął częściowo wnioski stron o dopuszczenie dowodu z przesłuchania powódki (k. 520 v.).

Sąd na podstawie art. 205 (3) par. 2 kpc pominął wnioski dowodowe interwenienta ubocznego zawarte w piśmie z dnia 6 września 2021 r. (k. 487 v.), w piśmie z dnia 4 października 2021 r. i w piśmie z dnia 2 listopada 2021 r. (k. 520 v.) jako wnioski złożone po upływie terminu uprzednio zakreślonego stronom i interwenientowi na składanie wniosków dowodowych. Należy podnieść, iż przewodniczący zakreślił interwenientowi ubocznemu termin na składanie ewentualnych wniosków dowodowych zarządzeniem z dnia 23 kwietnia 2021 r. (k. 323), który to termin upłynął znaczenie przed datą złożenia w/w pism przez interwenienta ubocznego. Dodatkowo w zakreślonym terminie interwenient złożył wnioski dowodowe w piśmie z dnia 26 kwietnia 2021 r. (k. 347 i nast.).

W toku prowadzonego postępowania dowodowego w zakresie osobowych źródeł dowodowych przewodniczący uchylał pytania stron i interwenienta ubocznego w sytuacji gdy pytania te wykraczały poza tezy dowodowe wskazane w postanowieniach dowodowych wydanych przez Sąd lub też gdy odpowiedzi na te pytania nie prowadziły do ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 kpc).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W sprawie niniejszej powódka M. B. wystąpiła przeciwko pozwanemu Bankowi (...) S.A. o zapłatę kwoty 256.159,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie. Powódka wywodziła swoje roszczenie z twierdzeń o bezprawnym wyśięgowaniu przez bank powyższej kwoty z posiadanego przez nią rachunku, bez jej wiedzy i zgody.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości to, że strony niniejszego postępowania łączyła umowa rachunku bankowego zawarta w dniu 31 grudnia 2013 r., na podstawie której bank prowadził na rzecz powódki rachunek o numerze (...).

Zgodnie z art. 725 k.c. przez umowę rachunku bankowego bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi, do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych. Podkreślić należy, że zawierając umowę rachunku bankowego, posiadacz traci własność środków pieniężnych wpłacanych na jego rachunek bankowy, nabywając jednocześnie roszczenie o zwrot takiej samej sumy lub części środków, przy czym ich zwrot powinien nastąpić niezwłocznie. Co przy tym istotne, na rachunku bankowym nie są fizycznie przechowywane środki pieniężne, lecz dokonuje się wpisów, odzwierciedlających operacje pieniężne, zwiększające lub uszczuplające stan posiadania. Istotą wpisu dokonywanego na rachunku bankowym jest to, że określa on wierzycelność posiadacza rachunku wobec banku, który zobowiązany jest wypłacić na żądanie posiadacza określoną sumę pieniędzy lub wykonać polecenia rozliczeniowe (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 października 2016 r., sygn. V CSK 48/16, Legalis nr 1538655). Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. I ACa 519/17 (Legalis nr 1794107), W przepisie art. 725 k.c. nie ma wprawdzie wprost mowy o przejściu własności znajdujących się na rachunku bankowym środków pieniężnych posiadacza rachunku na rzecz banku, lecz jedynie o ich przechowywaniu, a jeżeli umowa tak stanowi, także o przeprowadzaniu jego rozliczeń pieniężnych, ale powszechnie przyjmuje się, że ponieważ chodzi o przechowanie środków pieniężnych, więc dotyczy to depozytu nieprawidłowego w rozumieniu art. 845 KC, do którego stosuje się odpowiednio przepisy o pożyczce. Tym samym bank, jako przechowawca środków pieniężnych posiadacza rachunku, nabywa ich własność i ma obowiązek na każde żądanie posiadacza zwrócić mu taką samą ilość środków pieniężnych. Posiadacz rachunku odzyskuje własność pieniędzy dopiero z chwilą pobrania ich z konta, a więc przez realizację przysługującego mu roszczenia o zwrot wpłaconej kwoty (zob. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2014 r., sygn. V KK 236/14, Legalis nr 1086914). W ocenie Sądu nie ulega zatem wątpliwości, że powódce nie przysługuje prawo własności środków znajdujących się (wpłacanych) na prowadzony na jej rzecz przez bank rachunek bankowy, a jedynie jako posiadaczowi takiego rachunku przysługuje jej roszczenie o wypłatę środków zaewidencjonowanych na koncie.

W tym miejscu zasadne jest odniesienie się do najdalej idącego zarzutu podniesionego przez stronę pozwaną, tj. do zarzutu przedawnienia roszczenia powódki. W związku z tym, że podstawę dochodzonego pozwem roszczenia stanowią jej twierdzenia dotyczące nienależytego wykonania przez bank łączącej strony umowy (samowolnego wyksięgowania kwoty 256.159,43 zł bez dyspozycji, wiedzy i zgody powódki), niewątpliwie zastosowanie dla ustalenia okresu przedawnienia roszczeń strony powodowej znajduje art. 731 k.c. W myśl tego przepisu natomiast, okres przedawnienia dla roszczeń, wynikających ze stosunku rachunku bankowego wynosi dwa lata (z wyjątkiem roszczeń o zwrot wkładów oszczędnościowych – co w niniejszej sprawie nie ma miejsca).

W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości to, że Bank (...) S.A. zobowiązany był do zwolnienia blokady środków na rachunku powódki w związku z wydaniem w dniu 31 października 2014 r. przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie, postanowienia, uchylającego postanowienie asesora Prokuratury Rejonowej W.-M. z dnia 30 września 2014 r., sygn. 6 Ds. (...), uznającego za dowody rzeczowe pieniądze w kwocie 256.159,43 zł znajdujące się na rachunku bankowym powódki o nr (...) i w konsekwencji blokadę tych środków do czasu zakończenia postępowania w sprawie sygn. 6 Ds. (...). Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, że powódka zwróciła się do pozwanego banku z żądaniem odblokowania jej konta pismem z dnia 14 listopada 2014 r., zaś w piśmie z dnia 25 listopada 2014 r. bank poinformował powódkę o odblokowaniu jej środków oraz jednoczesnym wyksięgowaniu spornej kwoty z jej rachunku.

Stwierdzić zatem należy, że czynność „wyksięgowania” przez bank dochodzonej przez powódkę kwoty nastąpić musiała zatem pomiędzy 1 listopada 2014 r. a 25 listopada 2014 r. Nawet jednak przy przyjęciu, że czynność ta miała miejsce w ostatnim możliwym terminie (tj. 25 listopada 2014 r.) to roszczenie powódki i tak należy uznać za przedawnione.

Powódka podjęła wprawdzie czynność przerywającą bieg przedawnienia (w myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), bowiem w dniu 23 czerwca 2016 r. skierowała ona do Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie wniosek o zawezwanie (...) Bank S.A. do próby ugodowej w przedmiocie zawarcia ugody, na podstawie której bank miał zwrócić jej kwotę 256.159,43 zł wraz z odsetkami. Do zawarcia ugody jednak nie doszło, co zostało stwierdzone na rozprawie w dniu 12 grudnia 2017 r., sygn. I Co 1300/16. Licząc zatem bieg dwuletniego okresu przedawnienia od daty prawomocnego zakończenia postępowania w przedmiocie zawezwania pozwanego do próby ugodowej, stwierdzić należy, że roszczenie powódki przedawniło się z dniem 12 grudnia 2019 r. Tymczasem, pozew inicjujący niniejsze postępowanie wniesiony został przez powódkę dopiero w dniu 9 czerwca 2020 r., a zatem po upływie terminu przedawnienia.

Powództwo jako przedawnione nie mogło zatem zostać uwzględnione.

Abstrahując jednak od kwestii przedawnienia, roszczenie dochodzone przez powódkę nie mogło zostać uwzględnione również z innych względów.

Dokonując oceny zasadności twierdzeń powódki co do przysługującego jej względem pozwanego roszczenia o zwrot kwoty 256.159,43 zł wyksięgowanej z jej rachunku przez bank w sposób nieuprawniony, zbadaniu podlegał całokształt okoliczności niniejszej sprawy oraz motywów banku podejmującego takie działania.

Podkreślić należy, że pozwany bank uzasadniał podjęte przez siebie działania tym, że zaksięgowanie środków na rachunku powódki związane było z błędnie wykonanym ciągiem przelewów, dokonanych przez osobę nieuprawnioną, tj. ojca powódki T. B..

Z uwagi na to, że jak już wskazano powyżej – posiadacz rachunku bankowego nie jest właścicielem zgromadzonych na nim środków, dla ustalenia prawidłowości wpłaty dokonanej na rachunek powódki, a co za tym idzie powstania po jej stronie wierzytelności w stosunku do banku o wypłatę takich środków, istotne jest to kto przelał owe środki na jej rachunek, a co się z tym wiąże to, czyją własność stanowiły one przed tą wpłatą.

Okolicznością bezsporną jest to, że osobą która dokonała wpłaty na rachunek powódki łącznej kwoty 430.000 zł w dniu 30 czerwca 2014 r. był jej ojciec T. B., zaś podstawą dla takiego przysporzenia stanowić miała umowa darowizny

zawarta w dniu 15 czerwca 2014 r. Konieczne było zatem ustalenie, czy ojciec powódki w tej dacie był uprawniony do dysponowania przedmiotowymi środkami, czy też jak twierdził pozwany – zaksięgowanie spornej kwoty na rachunku powódki nastąpiło w wyniku ciągu bezprawnie dokonanych przelewów.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd wyprowadził twierdzenie o braku uprawnienia T. B. do dysponowania środkami pieniężnymi, które przekazał swojej córce - powódce M. B.. T. B. wszedł w posiadanie w/w środków w sposób nieuprawniony.

Z poczynionych ustaleń stanu faktycznego wynika, że T. B. od dnia 19 października 2006 r. (data zawarcia umowy spółki) był współnikiem spółki (...) Sp. z o.o. i również od tej daty pełnił funkcję Prezesa Zarządu Spółki (§ 28 umowy). Co przy tym istotne, zgodnie z § 21 ust. 1 umowy spółki, do kompetencji zarządu należało m.in. prowadzenie gospodarki i rachunkowości spółki oraz składanie oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych spółki, przy czym w myśl § 23 umowy do składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych spółki oraz podpisywania w imieniu spółki upoważniony był każdy członek zarządu, działając samodzielnie.

T. B. przestał pełnić funkcję Prezesa Zarządu z dniem 20 czerwca 2014 r., w którym o godzinie 12:00 w siedzibie spółki (...) Sp. z o.o. odbyło się Zgromadzenie Wspólników spółki. Na Zgromadzeniu tym, podjęta została uchwała w przedmiocie przyjęcia sprawozdania finansowego spółki za 2013 r., jak również uchwała w przedmiocie nieudzielenia absolutorium T. B.. Ponadto, Przewodniczący Zgromadzenia wprost stwierdził wówczas, że mandat Prezesa Zarządu T. B. wygasa z dniem Zgromadzenia (20 czerwca 2014 r.), tj. w dniu zatwierdzenia sprawozdania finansowego za 2013 r., o ile nie wygaś on wcześniej, tj. z dniem zatwierdzenia sprawozdania finansowego za pierwszy rok obrotowy (2007 r.).

W tym miejscu wskazać należy, że stanowisko dotyczące wygaśnięcia mandatu T. B. najpóźniej z dniem odbycia w/w Zgromadzenia Wspólników zasługuje na aprobatę. Zgodnie bowiem z art. 202 § 1 k.s.h., jeżeli umowa spółki nie stanowi inaczej, mandat członka zarządu wygasa z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu, zaś w myśl art. 202 § 2 k.s.h., w przypadku powołania członka zarządu na okres dłuższy niż rok, mandat członka zarządu wygasa z dniem odbycia zgromadzenia wspólników, zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za ostatni pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu, chyba że umowa spółki stanowi inaczej. Określenie „z dniem odbycia zgromadzenia” oznacza przy tym, że jest to upływ dnia, w którym nastąpiło zatwierdzenie sprawozdania. (A. Kidyba w: Komentarz do art. 2020 Kodeksu spółek handlowych, 2020 rok, LEX)

Jak wynika z pełnego odpisu KRS spółki (...) Sp. z o.o. (znanemu Sądowi z urzędu), T. B. pełnił funkcję Prezesa Zarządu spółki nieprzerwanie od daty jej zawiązania (19 października 2006 r.), zaś okres na jaki został on powołany do pełnienia tej funkcji nie był w umowie spółki oznaczony. Jak wskazuje przy tym A. K., jeżeli umowa spółki nie określa długości trwania mandatu do pełnienia funkcji, przyjąć należy, że zarząd został powołany na rok, a nie na czas nieoznaczony (zob. A. Kidyba w: Komentarz do art. 2020 Kodeksu spółek handlowych, 2020 rok, LEX; również K. Kruczałak w: Kodeks, 2001, s. 364, J.P. Naworski w: Komentarz, Sp. z o.o., 2001, s. 361). Podkreślić przy tym należy, że jak wskazuje się w orzecznictwie i doktrynie, w sytuacji, w której (jak w sprawie niniejszej) umowa spółki nie stanowi inaczej, mandat członka zarządu wygasa w terminie przewidzianym w art. 202 § 1 k.s.h. także wtedy, gdy według uchwały wspólników powołanie nastąpiło na czas nieokreślony (tak m.in.: Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 lipca 2010 r., III CZP 23/10, Biul. SN 2010, nr 7, s. 7; A. Kidyba w: Komentarz do art. 2020 Kodeksu spółek handlowych, 2020 rok, LEX). Tym samym, zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy przyjąć należy, że mandat T. B. do pełnienia funkcji Prezesa Zarządu Spółki wygaś z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu (tj. za rok 2007). Z uwagi jednak na to, że w toku niniejszego postępowania (ani w toku postępowań karnych toczących się przeciwko ojcu powódki) nie było kwestionowane posiadanie przez T. B. mandatu Prezesa Zarządu spółki aż do dnia 20 czerwca 2014 r., zatem Sąd przyjął, że najpóźniej (przyjmując, że jego mandat był odnawiany już po zatwierdzeniu sprawozdania finansowego za pierwszy rok obrotowy), mandat T. B. wygaś z dniem odbycia Zgromadzenia Wspólników z dnia 20 czerwca 2014 r., na którym zatwierdzono sprawozdanie finansowe spółki za rok 2013. Wskazać bowiem należy, że

w § 25 umowy spółki określono, że rokiem obrotowym spółki jest rok kalendarzowy. Nie ulega zatem wątpliwości, że w myśl art. 202 § 2 k.s.h, w związku z zatwierdzeniem sprawozdania finansowego za rok 2013 na Zgromadzeniu Wspólników w dniu 20 czerwca 2014 r., mandat T. B. jako członka zarządu wygasł z upływem tego dnia. Podkreślić przy tym należy, że jak wynika z protokołu Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników spółki (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. z dnia 20 czerwca 2014 r., uchwała w przedmiocie powołania T. B. jako Prezesa Zarządu na kolejną kadencję nie została poddana pod głosowanie, wobec czego niewątpliwie mandat T. B. po 20 czerwca 2014 r. nie został przedłużony. Podkreślić przy tym także należy, że na przedmiotowym Zgromadzeniu Wspólników w dniu 20 czerwca 2014 r. obecny był T. B., wobec czego nie ulega wątpliwości Sądu to, że był on świadomy faktu wygaśnięcia jego mandatu.

W związku z wygaśnięciem mandatu T. B. jako członka Zarządu spółki, utracił on związane z tą funkcją uprawnienia, polegające m.in. na możliwości składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych spółki. Z tego też powodu, niezwłocznie po zakończeniu Zgromadzenia Wspólników, umocowani przedstawiciele spółki udali się do oddziału Banku (...) S.A. i złożyli pismo z informacją o tym, że w dniu 20 czerwca 2014 r. T. B. utracił mandat Prezesa i członka Zarządu spółki. Jednocześnie, w piśmie tym spółka zwróciła się do banku o uniemożliwienie T. B. z tym dniem dokonywania wypłat oraz innych operacji na rachunkach bankowych spółki prowadzonych w banku, w tym także uniemożliwienia dostępu do tych rachunków poprzez internet oraz poprzez inne kanały komunikacji, a także blokady wydanych T. B. kart bankowych (k. 152). W związku z dyspozycją spółki, pracownik banku zablokował T. B. dostęp do prowadzonych przez bank rachunków bankowych spółki, zapominając jednak o blokadzie dostępu przez platformę internetową.

W dniu 24 czerwca 2014 r. T. B. pomimo świadomości o wygaśnięciu jego mandatu jako członka Zarządu spółki i wygaśnięciu jego uprawnień do dysponowania majątkiem spółki z dniem 20 czerwca 2014 r., w dniu 24 czerwca 2014 r. za pośrednictwem platformy internetowej (...) dokonał on przelewów kwoty 150.000 zł oraz 362.318,87 zł, tj. łącznie kwoty 512.318,87 zł z rachunku spółki (...) Sp. z o.o. nr (...) na swój rachunek bankowy o nr (...). Następnie zaś T. B. w dniu 30 czerwca 2018 r. ze swojego rachunku dokonał przelewu łącznej kwoty 430.000 zł na rachunek powódki M. B..

Mając na uwadze powyższe okoliczności nie ulega wątpliwości, że T. B. w sposób nieuprawniony dokonał w dniu 24 czerwca 2014 r. przelewu środków z rachunku spółki (...) Sp. z o.o. W tym czasie nie był on już bowiem umocowany do dysponowania majątkiem spółki. Fakt posiadania przez niego dostępu do konta spółki przez platformę internetową wynikał wyłącznie z błędu pracownika banku i w żaden sposób nie konwalidował prawa ojca powódki do swobodnego rozporządzania środkami pieniężnymi z rachunku spółki. Bezprawne działania T. B. zakwalifikować zatem należy jako delikt w rozumieniu art. 415 k.c., albowiem nie był on uprawniony do złożenia dyspozycji przelewu pieniędzy spółki (i to bez jej wiedzy i zgody) na swoją rzecz, a podjęte przez niego czynności wyrządziły spółce realną majątkową szkodę (polegającą na utraceniu względem banku wierzytelności o wypłatę środków zgromadzonych na jej rachunku).

Nawet uznanie, że T. B. łączyła ze spółką (...) Sp. z o.o. ważna umowa o kontrakt menedżerski z dnia 16 kwietnia 2011 r. i zawarta na jej podstawie umowa o pracę na stanowisku menedżera z dnia 1 października 2011 r., nie zmienia dokonanej powyżej oceny. Podkreślić należy, że wprawdzie na podstawie § 3 ust. 2 kontraktu, do obowiązków menedżera należało w m.in. prowadzenie spraw spółki przez zarządzanie jej majątkiem i zasobami ludzkimi czy reprezentowanie spółki na zewnątrz, zaś w myśl § 2 ust. 3 wygaśnięcie mandatu menedżera jako Prezesa (członka) Zarządu nie powodowało zmiany w zakresie powyższych warunków zarządu przedsiębiorstwem spółki. Niemniej jednak, z powyższego nie sposób wywieść aby T. B. nawet działając w charakterze menedżera był uprawniony do dysponowania po dniu 20 czerwca 2014 r. środkami pieniężnymi spółki bez jej wiedzy i zgody, szczególnie w zakresie samowolnej wypłaty pieniędzy na swoją rzecz i to nawet w przypadku istnienia jego wierzytelności względem spółki z jakiegokolwiek tytułu. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują jednoznacznie na to, że T. B. dokonując przedmiotowych przelewów na swoją rzecz działał bez wiedzy spółki, a co więcej wbrew jej woli, która została dobitnie wyrażona na Zgromadzeniu Wspólników w dniu 20 czerwca 2014 r. i o czym świadczą podjęte przez ich przedstawicieli działania w zakresie pozbawienia T. B. uprawnienia do dysponowania środkami pieniężnymi spółki.

Należy podkreślić, iż umocowanie T. B. do reprezentacji spółki jako pełnomocnika na podstawie par. 3 ust. 2 pkt b umowy z dnia 16.04.2011 r. pod nazwą kontrakt menadżerski (k. 275 v.) nie upoważniało go do wydania bankowi

polecenia wypłaty środków pieniężnych z konta spółki na rzecz tego pełnomocnika. Zgodnie bowiem z przepisem art. 108 kc pełnomocnik co do zasady nie jest uprawniony do dokonywania czynności w imieniu podmiotu, który reprezentuje i zarazem we własnym imieniu. Od tej zasady są dwa wyjątki. Otóż treść pełnomocnictwa musiałaby wskazywać na taką możliwość wprost lub też musiałaby być wykluczona możliwość naruszenia interesów mocodawcy. W okolicznościach niniejszej sprawy takie wyjątkowe okoliczności nie zaistniały. Nie ulega bowiem wątpliwości, że pełnomocnictwo do reprezentacji spółki zawarte w kontrakcie menadżerskim nie upoważniało T. B. do dokonywania czynności pomiędzy spółką a T. B., a sporna wypłata środków pieniężnych z konta spółki przez T. B. ewidentnie naruszała interesy spółki. Wypłata środków z konta spółki na zlecenie pełnomocnika na i na jego rzecz bez wyraźnego umocowania do dokonania takiej czynności stanowiła wykroczenie poza ramy umocowania wyznaczonego treścią kontraktu menadżerskiego i przepisu art. 108 kc.

T. B. nie był również uprawniony do podejmowania dalszych operacji na środkach pieniężnych pozyskanych w sposób bezprawny z rachunku spółki. Nie był on zatem uprawniony do dokonania w dniu 30 czerwca 2014 r. wpłaty części tych środków na rachunek powódki M. B.. Faktem jest, że istnieje domniemanie faktyczne co do tego, że osoba, która wpłaca środki na rachunek bankowy jest właścicielem tych środków. W ocenie Sądu jednak, domniemanie to w toku niniejszego postępowania zostało skutecznie obalone przez pozwany bank. Z przedłożonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że T. B. od dnia 20 czerwca 2014 r. nie był uprawniony do dysponowania środkami zgromadzonymi na rachunku spółki. Nawet gdyby więc przyjąć, że wpłata środków na rachunek powódki została dokonana przez jej ojca na podstawie ważnej umowy darowizny, to stwierdzić należy, że przedmiot tej darowizny (środki pieniężne) nie stanowił przedmiotu praw T. B..

Podsumowując powyższe, zdaniem Sądu okoliczności niniejszej sprawy jednoznacznie wskazują na to, że T. B. w sposób bezprawny (w rozumieniu cywilistycznym – art. 415 k.c.) dokonał transferu środków z rachunku spółki (...) Sp. z o.o. W wyniku bezprawnego dysponowania przez niego powyższymi środkami (ciągu bezprawnie zleconych przelewów) część z nich została wpłacona na rachunek prowadzony na rzecz powódki M. B.. Środki te nie powinny się jednak znaleźć na jej koncie, w związku z czym nie sposób uznać aby powódka kiedykolwiek była uprawniona do dysponowania nimi.

W tym miejscu, ocenie należało poddać postępowanie banku. Nie ulega wątpliwości to, że w wyniku błędu pracownika banku, który nie zablokował T. B. internetowego dostępu do rachunku spółki (pomimo złożonej przez nią w tym zakresie dyspozycji), doszło do wytransferowania przez T. B. w dniu 24 czerwca 2014 r. łącznej kwoty 512.318,87 zł, a następnie w dniu 30 czerwca 2014 r. w wyniku złożonych przez niego dyspozycji doszło do zaksięgowania na rachunku powódki M. B. łącznej kwoty 430.000 zł. Niewątpliwie, bank niezwłocznie po powzięciu od spółki informacji o zaistniałym zdarzeniu, w dniu 3 lipca 2014 r. dokonał blokady kwoty 256.159,43 zł na rachunku powódki M. B. o nr (...) (oraz blokady w tożsamej wysokości na rachunku prowadzonym dla jej siostry K. B., na rzecz której T. B. również dokonał przelewu środków) oraz złożył zawiadomienie o w/w blokadzie i podejrzeniu popełnienia przestępstwa do Prokuratury Rejonowej W.-M. w W.. Następnie, bank utrzymywał blokadę powyższych środków na rachunku, zgodnie z postanowieniami prokuratorskimi wydawanymi w toku postępowania przygotowawczego sygn. 6 Ds. (...). Działania powyższe, uznać należy za zgodne z prawem. Blokada środków ustanowiona przez prokuraturę została jednak uchylona postanowieniem sądowym z dnia 31 października 2014 r., w związku z czym z tą datą pozwany bank zobowiązany był do zdjęcia blokady środków na rachunku powódki. Co istotne, bank wprowadził taką blokadę zdmą, ale jednocześnie samowolnie dokonał wyksięgowania kwoty 256.159,43 zł z rachunku powódki, odmawiając tym samym wypłatę jej w/w kwoty. Bank, wskazując na podejrzenie dokonania ciągu bezprawnych przelewów, powoływał jako podstawę swoich działań § 22 ust. 2 Regulaminu Ogólnego Otwierania i Prowadzenia Rachunków Bankowych dla Osób Fizycznych w Banku, który stanowi, że w przypadku stwierdzenia błędnego lub niezgodnego z dyspozycją zapisu księgowego na rachunku bankowym, bank dokonuje korekty bez obowiązku uzyskania odrębnej dyspozycji/zgody posiadacza rachunku i bez względu na czas, jaki upłynął od daty błędnego lub niezgodnego z dyspozycją zapisu księgowego.

Należy podkreślić, iż dla skutecznego złożenia oświadczenia woli przez posiadacza rachunku bankowego obciążającego jego rachunek w związku z przekazaniem środków pieniężnych na rachunek wierzyciela nie wystarczy samo

skierowanie polecenia wypłaty (obojętnie czy w formie pisemnej czy też elektronicznej). Istotne jest bowiem to, aby takie oświadczenie woli zostało złożone przez posiadacza rachunku lub przez osobę upoważnioną do składania tego rodzaju oświadczeń. W przypadku gdy oświadczenia woli obciążające rachunek bankowy posiadacza rachunku w związku z przekazaniem środków pieniężnych na rachunek wierzyciela pochodzi od innej osoby niż posiadacz rachunku lub osoba przez niego umocowana to w ogóle nie dochodzi do złożenia takiego oświadczenia woli. Sam fakt zapisania środków na rachunku bankowym nie powoduje, że bank nie może ich wycofać z rachunku i przelać z powrotem na konto zlecającego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21.11.2000 r., I ACa 592/00, OSA 2002 nr 4, poz. 29, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2008 r., V CSK 230/08, Legalis nr 589247).

Przenosząc powyższą zasadę na realia niniejszej sprawy należy uznać, że nieprawidłowość wpisu środków pieniężnych na rachunku ojca powódki na skutek polecenia przelewu dokonanego w ramach rachunku spółki w imieniu tejże spółki przez ojca powódki jako osobę rzekomo umocowaną do reprezentacji spółki oznacza także nieprawidłowość dalszego wpisu tych samych środków pieniężnych przy czym wytransferowanych z rachunku ojca powódki na rachunek powódki. Jeśli wpisy te były nieprawidłowe to brak było podstaw do ich dokonania. W tej sytuacji bank był uprawniony do obciążenia rachunku powódki lub jej ojca uznaną uprzednio kwotą.

W ocenie Sądu nawet gdyby uznać, iż podjęte przez bank działania w zakresie wyksięgowania kwoty 256.159,43 zł z rachunku powódki były nieprawidłowe, to i tak roszczenie powódki nie mogłoby zostać uznane za uzasadnione.

Otóż nawet gdyby uznać zgodnie z twierdzeniem powódki, iż w okolicznościach niniejszej sprawy nie doszło do dokonania „błędnej lub niezgodnej z dyspozycją zapisu księgowego na rachunku bankowym”. W ramach tego poglądu zaksięgowanie powyższej kwoty (w ramach kwoty 430.000 zł) było niewątpliwie zgodne z dyspozycją złożoną przez ojca powódki. Nie nastąpiło ono również na skutek błędnej dyspozycji. Przyczyną sytuacji zaistniałej w okolicznościach niniejszej sprawy był bowiem błąd pracownika banku, ale nie w zakresie przedmiotu czy celu składanej dyspozycji przelewu, tylko w zakresie niezablokowania T. B. jako osobie nieuprawnionej, internetowego dostępu do rachunku spółki, z którego w konsekwencji dokonano bezprawnego wyprowadzenia środków. Bank dokonując w listopadzie 2014 r. wyksięgowania spornych środków z rachunku powódki technicznie doprowadził wprawdzie do naprawienia błędu swojego pracownika, bowiem faktycznie, środki te nigdy nie powinny znaleźć się na rachunku ojca powódki, a następnie na rachunku powódki (ostatecznie środki te zostały zwrócone przez bank spółce (...) Sp. z o.o.), jednak podjął tę czynność z naruszeniem swoich uprawnień. W konkluzji bank dopuścił się zatem wobec powódki nienależytego wykonania łączącej ich umowy o rachunek bankowy.

Niemniej jednak, abstrahując od zgodności działań pozwanego banku z umową o prowadzenie rachunku bankowego łączącego go z powódką M. B. i obowiązującego ich regulaminu, nie sposób przyjąć, aby w wyniku tych działań de facto powstała po stronie powódki szkoda, do naprawienia której Bank (...) S.A. byłoby zobowiązany. Ponownie podkreślić bowiem należy, że skoro ojciec powódki nie był uprawniony do dysponowania środkami pochodzącymi z rachunku spółki (...) Sp. z o.o., to dokonane przez niego dalsze przelewy tych środków na rachunek powódki (na łączną kwotę 430.000 zł), nie nadał tej czynności prawnego charakteru. Środki wpłacone na rachunek powódki w dniu 30 czerwca 2014 r. niewątpliwie pochodziły z czynu bezprawnego (ojciec powódki nie był umocowany do składania dyspozycji wpłaty środków pieniężnych z rachunku spółki na swoją rzecz) i jako takie podlegały zwrotowi na rzecz podmiotu uprawnionego do dysponowania nimi ((...) Sp. z o.o.). W związku z tym, że powódce jako posiadaczowi rachunku bankowego (jak już wskazano na wstępie niniejszych rozważań) nie przysługuje prawo własności środków znajdujących się na rachunku, nigdy nie nabyła ona prawa własności środków przekazanych jej przez ojca w dniu 30 czerwca 2014 r. Nie sposób uznać jej również za osobę uprawnioną do dysponowania środkami, które zostały wpłacone na jej rachunek w sposób bezprawny. W ocenie Sądu uwzględnienie powództwa w żądanym przez powódkę zakresie i zobowiązanie pozwanego banku do zwrotu na jej rzecz kwoty 256.159,43 zł doprowadziłoby de facto do niedopuszczalnego „zalegalizowania” bezprawnych działań, prowadzących do zaksięgowania powyższej kwoty na jej rachunku. W tym zakresie strona pozwana zasadnie postawiła zatem zarzut, że roszczenie powódki stanowi nadużycie prawa podmiotowego w rozumieniu art. 5 kc i jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego powinno zostać oddalone.

W tym stanie rzeczy powództwo podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i art. 108 k.p.c. Sąd ustalił, iż zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu pozwana wygrała spór w całości i pozostawił wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu.

Mając na uwadze całokształt rozważań Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.